

Relief nad vratmi nove kočevske župne cerkve.

Izklesal Ivan Zalar.

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Prvo poglavje.

Tončkov Anton.

Mati ljuba, kako je bilo soparno popoldne! Solnce je kar palilo rumeno žitno polje, kjer so se v žgoči vročini kuhale ženjice, in bohotne senožeti, kjer so pri mrvi vzdihovale grabečice. In težki zrak kar dihati ni dal.

Bilo je vse tako tiho. Obmolknile so celo drobne ptice, sicer tako brbljave smejačice. In še sapice so menda zadremale na mehkih rožnatih blazinah. Le zvonovi pri Sv. Antonu so se oglašali in pritrkavali k nedelji. Pa kravji zvonci so žvenkljali tam v steljnicah.

Živini se ni dosti ljubilo muliti travo v senčnati dolini med nizko steljo ali smukati in obirati zelenje v listniku. Voli so se bodli

pod deviškimi smrekami, junci so se drgnili ob lišajeve maklene, in krave so zevale pod orjaškimi bukvami, ki so stezale silne rame ošabno proti nebu in se posmehovale belokožim brezam na oni strani pota. Svobodno so plesale mušice nad leskovim ponižnim grmovjem. In vrh klanca je vitka topol svobodno šepetala in se pomenkovala s starim hrastom. Kdo bi vedel, o čem? Morda o ponosnih jelenih, ki so hodili nekda tja k skalbi vodo pit. Ali o plahih srnah, ki so se nekda pasle v njih senci. Ali pa o divjem možu, ki je njega dni hrustal tam v dolnici lesníke . . .

„Ná, málha, ná, rdečka, sivka, ná! . . . Kaj pa ti, grdin, stičeš okoli telice? Se bo pa spet Poljanka ujedala, zakaj se nič ne